

FANTASY

GRATIS VOORPUBLICATIE

HET
BOEK DER
ANGSTEN

PATRICK EN DANIEL
KURPERSHOEK

SCelta

FANTASY

HET
BOEK DER
ANGSTEN

PATRICK EN DANIEL
KURPERSHOEK

Het Boek der Angsten

is een uitgave van
Scelta Publishing, Amsterdam

Copyright © 2015 Scelta Publishing
Auteurs: Patrick en Daniël Kurpershoek

Omslagbeeld: Bruin lederen textuur, Antonov Roman | Zegel draak,
Johannes Wiebel | Shutterstock.com
Omslagontwerp: Evelien van Steenis
Opmaakontwerp: Carmen Ploeg
Illustrator: Tessa Pruijm
Tekstredactie: Chinouk Thijssen

Auteursfoto: Gulnara Kaharmanova

Eerste druk, mei 2015

ISBN 978-94-91884-30-6
NUR 334

WWW.SCELTAPUBLISHING.COM

WWW.PATRICKKURPERSHOEK.NL

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

INHOUD

7	VOORWOORD
9	ACHTER DE WATERVAL
30	LEMURIA
64	DE ONDERGRONDSE STAD
97	DE GROTE MARDOEK
120	DE TEMPEL VAN HEKATE
148	DE DRAUGEN
168	DE VERRADER
205	DE GEHOORNDE
237	NIPPOER
259	TERUG NAAR DE AARDE
292	ZONDER ZIJN MASKER
311	DE AMULETTENMAKER
345	DE GROTE STRIJD
372	NA DE STORM
388	EPILOOG
389	NAWOORD

BIJLAGEN

393	DE AMULETTEN
403	DE ZEVEN WERELDEN
415	DE TALEN
416	DE POORTEN

Voorwoord

Dit verhaal is gebaseerd op een dagboek. Ik wil u, beste lezer, vooraf op een aantal zaken wijzen.

Allereerst: in de bijlagen is informatie gegeven over de Zeven Werelden, de poorten en de amuletten. In het dagboek wordt hierover weinig uitgelegd. De lezer kan in de bijlagen opzoeken wat Veleda mij heeft verteld tijdens onze gesprekken in de tempel van Hekate en daardoor beter het verhaal begrijpen.

Een tweede punt vooraf: er worden in *Het Boek der Angsten* verschillende talen gesproken. Het is storend om steeds maar weer vermeld te zien wie welke taal spreekt. Daarom is dat weggelaten op enkele uitzonderingen na. Er is ook een bijlage over dit onderwerp opgenomen.

Wie ik ben en wat mijn rol is in het geheel kunt u lezen in het verhaal en in het nawoord.

Van belang is ook vooraf te beseffen dat *Het Boek der Angsten*, hoe ongeloofelijk het ook mag lijken, niet verzonnen is.

Nu geef ik het woord aan de hoofdpersoon. Zijn naam is Viktor Nesselrode.

A CHTER DE WATERVAL

De volle maan hing boven het grote, houten huis dat tegen de berghelling gebouwd was. In mijn slaapkamer bewoog ik onrustig, woelde ik mijn dekbed van me af.

Alweer een nachtmerrie.

Er was een scheefgezakte zuil in een hoge grot. Een gehoornde man stond aan de oever van een ondergronds meer. Uit zijn neusgaten dwarrelden rookwolkjes. Met zijn onmenselijk zware stem brulde hij dat hij blind was. Bloed stroomde uit zijn oogkassen. Rook vulde de grot. Ik hoestte. Een windvlaag verjoeg de rook. Ik hoorde een gong in de verte en ik droomde van het lichaam van een dode reus. Zijn enorme karkas lag in het zand van een woestijn onder een heldere sterrenhemel.

Zwarte wolken wierpen hun schaduwen over de bossen en het water. We liepen over de weg langs de fjord, twee veertienjarige jongens op een vrije zondag. Soms renden we een stukje. Dan slenterden we weer op ons gemak verder. Mijn Noorse vriend gooide een steentje in een beek. Ik bleef staan.

‘Graag even rusten, Nils. Ik moet nog wennen aan het lopen in de bergen. Alles is vermoeiend hier voor mij. Lessen in een andere taal volgen, wennen aan een school in een ander land is niet makkelijk. Je kunt het je denk ik niet voorstellen.’

Nils haalde zijn schouders op.

‘Viktor, ik ga terug naar huis.’

‘Het is pas halfzes. We zouden toch naar de waterval gaan?’

‘Ik moet nog kilometers lopen.’

‘Je bent binnen een halfuur thuis van de waterval en we zijn er bijna.’

Nils keek naar boven, naar de waterval die tussen de dennenbomen door over de rotsen stroomde. Het bospad was al in duisternis gehuld. Het was stil, merkten we ineens op. De geluiden van de vogels, de mensen en de honden waren weg. Het was stil geworden. De schaduwen van de bomen op het bospad leken op lange vingers die probeerden ons te grijpen. Een raaf kraste vanaf een boomtak. Nils keek om zich heen.

‘Ik ga terug. Naar huis.’

Ik keek naar de lichtjes in het dal.

‘Nu al? Ik ga door. Jij kunt natuurlijk naar huis gaan, als je bang bent.’

‘Ik ben niet bang.’

Ik begreep dat het geen zin had om aan te dringen. Hij zou naar huis gaan, vanwege zijn angst, maar dat zou hij nooit toegeven. Ik keek weer omhoog naar de waterval. Die was nu al bijna niet meer te zien. In de stilte van de avond kon ik wel het ruisen van het vallende water horen. Nils riep een afscheidsgroet en liep over het pad terug het dal in. Ik zag dat hij steeds sneller liep en onrustig om zich heen keek. Voor hij bij een bocht achter een groep bomen zou verdwijnen, draaide hij zich om. Hij stak zijn hand op en sloeg de hoek om. Ik schopte een tak opzij.

‘Je bent een held, Nils.’

De raaf kraste weer. De wind was kil. Wat zou ik doen? Ik kon natuurlijk teruggaan. Dat zou het makkelijkste zijn. Er brak een tak ergens in het bos. Het klonk alsof iemand in het donker tussen de bomen doorliep. Er liep een rilling over mijn rug. Ik wilde het liefst achter Nils aan rennen. De spieren van mijn benen waren al gespannen. Er kwam plotseling een vreemd soort koppigheid over me. Ik nam een beslissing waar ik me later vaak over verbaasd heb. Ik, de jongen die onder nachtmerries en angsten leed, besloot om niet terug te gaan. Het zou een beslissing blijken te zijn, die mijn leven volkomen zou veranderen.

Ik zou naar de waterval gaan zoals ik me voorgenomen had. Wat was zo'n donker bos vergeleken bij het schoolplein op lopen, de eerste dag in een vreemd land? Ik liep door, het bospad over, de berg op. Er liep iets door het bos, niet ver van mij. Iets zwaars. Mijn spieren spanden opnieuw en mijn lichaam was klaar om weg te rennen. Fluisterend probeerde ik mezelf gerust te stellen. 'Er is niets om bang van te zijn.'

Natuurlijk hoorde ik geluiden in het bos. Die waren er altijd en er was geen verklaring voor. Ik begon een vrolijk wijsje te fluiten, wat me enigszins geruststelde. Ik haalde diep adem, balde mijn vuisten en liep door. Naarmate de waterval dichterbij kwam, hoorde ik het ruisen steeds beter. Uit mijn ooghoeken zag ik iets vanuit de lucht op me afkomen. Ik kromp ineen en zag een dier boven me fladderen. Het was geen vogel, maar een vleermuis. Er waren grotten in die bergen zodat het niet vreemd was dat er daar vleermuizen waren.

De lucht was inktzwart, de regen stroomde over de berg en in het dal. In de verte onweerde het. Ik zag de grot achter de waterval en besepte dat ik alleen daar een droge plek zou kunnen vinden. Nils had me verteld over die grot. Kinderen uit het dorp picknickten daar vaak, rookten er hun eerste sigaret, dronken er hun eerste blikje bier.

Rond de grot groeiden de bomen tot zeker tweemaal de lengte van hun soortgenoten iets verder weg. De varens, brandnetels en het gras waren er groter en zelfs

groener dan op andere plekken in het bos. Mijn haren waren doorweekt. Mijn kleren werden nat. Ik beklom de trap en rende zo snel ik kon over het pad achter de waterval de donkerste duisternis in.

Binnen rook het vochtig. In mijn voorstelling waren de wanden overdekt met paddenstoelen, maar ik kon niets zien. Buiten stroomde de regen. Ik herinnerde me de zaklantaarn die ik had meegenomen. Het licht speelde even later over de vloer. Er lag inderdaad rommel, achtergelaten door de kinderen. Ik zag in het schijnsel peukjes, blikjes, papier en karton, de resten van een houtvuur. Ik stopte met fluiten en luisterde. Alleen mijn eigen ademhaling en het vallende water waren te horen. Ik probeerde mezelf gerust te stellen. Het grootste gevaar was uit te glijden over een halfvergaan koekje of een bananenschil. Spoken, vampiers en monsters bestonden natuurlijk niet. Ik liep door de grot naar de achterste wand die ik met mijn zaklamp bescheen. Ik raapte een scherpe steen op en schreef: ik was hier alleen in het donker en ik was niet bang. Rond de steen knetterden een paar vonkjes. Misschien was het een vuursteen.

Zittend op een rotsblok dacht ik na over mijn leven. In Nederland was alles overzichtelijk en veilig geweest. Ik ging naar school, sportte en speelde games met mijn vrienden. Een leven dat voor altijd hetzelfde zou blijven. Zo zag ik dat in die tijd, besefte ik nu.

Iedere zomer ging ik met mijn zus, moeder en vader op vakantie naar Zuid-Europa. Mijn ouders hielden van de geschiedenis van de oudheid en daarom waren onze vakanties vaak naar Griekenland waar we ruïnes bekeken. Mijn vader vertelde dan verhalen uit de geschiedenis of uit de mythologie. Als ik naar die ruïnes keek kon ik me de gebouwen voorstellen die ze ooit waren geweest. In gedachten zag ik dan mensen in witte gewaden lopen, praten of bidden tot hun goden. Ik had boeken gekregen over het oude Griekenland die ik met plezier en belangstelling las. Mijn fantasie werd dan ook bevolkt door wezens die half mens en half paard waren, door éénogige reuzen en door de onsterfelijke goden die op de berg Olympos leefden. Ik groeide onbezorgd op in ons huis met mijn ouders, mijn zus en mijn kat.

Maar toen ik veertien was veranderde alles. Mijn moeder kreeg een baan aangeboden in Noorwegen. Mijn ouders vroegen mij of ik zin had in een avontuur. Na een paar dagen aarzelen kwam ik tot de ontdekking dat ik er inderdaad zin in had. Ik vond het leuk om andere mensen te leren kennen en een voor mij nieuw land te ontdekken. Al snel begonnen we met Noorse les. We maakten een afspraak met de gemeente waar we zouden gaan wonen om langs te komen om alles te gaan bekijken en te bespreken. Mijn oma en opa vonden het aan de ene kant maar niets dat ik weg ging, maar ze vonden het toch ook wel leuk. Mijn opa zei dat het niet zo ver was, dat ze vaak langs zouden komen, maar mijn oma zei alleen maar dat

ze me zou missen. Mijn zus ging samenwonen en wilde niet met ons mee. Bij ons eerste bezoek aan Noorwegen vonden we alles prachtig. Het was mooi weer en we waren op vakantie, wat later heel anders bleek te zijn dan er echt wonen. De grote bergen en heldere fjorden waren indrukwekkend. Noren bleken afstandelijk maar wel vriendelijk te zijn. We kregen een welkomspakket met lekkernijen van de streek, een etentje en een rondleiding. De tweede dag ging we kijken naar het huis waarin we zouden gaan wonen. Terug in Nederland gingen we ons vertrek voorbereiden.

Tijdens de zomervakantie hadden we ons huis leeggeruimd en waren we met een auto vol spullen en met de kat naar Noorwegen gereden, nadat we afscheid hadden genomen van de achterblijvers. Mijn zus mijn grootouders hadden ons uitgezwaaid. Na een reis van drie dagen waren we weer in het dorp bij de fjord terecht gekomen en was ons nieuwe leven begonnen. Al met al was het niet slecht geworden. Soms had ik heimwee, verlangde ik naar mijn oude school, mijn vrienden, mijn familie, het eten van thuis. Via facebook waren er nog wel contacten, maar dat werd steeds minder.

Daar zat ik dan, op een rotsblok in een grot achter een waterval, in mijn nieuwe land. Het was me niet meegevallen. Mijn bestaan was niet onbezorgd meer. Dat kwam niet alleen door het leven in het bergdorp. Er was nog iets anders, iets dat al voor het verhuizen naar

Noorwegen was begonnen. Angstdromen. Sinds een jaar had ik daar last van. De eerste nachtmerrie kon ik mij goed herinneren. In mijn droom was ik in een stad in een woestijn geweest. Het was nacht. Er was een man, griezelig en boosaardig. Een vijand. Ik had hem niet goed kunnen zien, maar ik wist dat hij me wilde doden. Hij had me in mijn droom vervloekt. De haat en de woede van de man waren ergens op een plek in mijn ziel terechtgekomen, waar het zich met weerhaakjes vasthield. Het liet me niet meer los. Met bonzend hart was ik wakker geworden. Sinds die nacht was ik onrustig en kwamen de nachtmerries langs om mijn nachten tot een hel te maken. Daarnaast was er sinds die tijd ook een bijna nooit verdwijnend gevoel in gevaar te zijn.

In de maanden voor ons vertrek naar Noorwegen was ik onder behandeling geweest bij een psycholoog. Die had me aangeraden een dagboek bij te houden, een therapeutisch dagboek, waarin ik de angsten beschreef plus de gruwelijke dromen. Op die manier, had de psycholoog gezegd, kon ik de angsten van me af schrijven. Ik wilde het doen, maar was er nog niet toe gekomen.

De haartjes in mijn nek gingen overeind staan. Het was alsof ik niet alleen was, of iemand onhoorbaar de grot in was gekomen. Met stijve benen liep ik terug naar de ingang. De regen was gestopt. Een vleermuis fladderde door het maanlicht. Druppels vielen van de natte bomen.

Zwaar ademend en met kippenvel op mijn armen, liep ik over het donkere bospad het dal in, in richting van de lichtjes van het dorp.

Onze wijk was tegen een berg opgebouwd. Zoals na elke schooldag liep ik voorovergebogen tegen de helling op met mijn rugzak met schoolboeken, op weg naar ons huis. Het huis rees voor me op, groot, wit en van hout, aan het einde van het weggetje. Er kwam rook uit de schoorsteen. De houtkachel brandde.

Mijn moeder wachtte me op. Mijn vader was niet thuis. Aan de keukentafel aten we samen een Noorse lunch van witte broodjes met worstjes en een zoete mosterd.

‘Was het leuk op school?’

Ik zweeg. Mijn moeder schonk thee voor me in.

‘Binnenkort ben je jarig. Wat wil je? Heb je daar al over nagedacht?’

Het flapte eruit voor ik er erg in had.

‘Ik wil terug.’

Mijn moeder keek me met open mond aan. Ik had geprobeerd te verbergen dat ik het niet naar mijn zin had en dat was me, volgens mij, tot dan toe vrij goed gelukt.

‘Terug? Vind je het zo vervelend hier?’

Ik lachte.

Welnee. Het was een grapje. Je kent me toch.’

Mijn moeder zuchtte.

‘Het is voor ons alle drie wennen. Soms wil ik hier weg en dat geldt ook voor je vader. Maar we wisten van

tevorens dat er zulke momenten zouden zijn en dat die steeds minder vaak zullen voorkomen.'

Ik haalde mijn schouders op in een poging zo luchtig mogelijk over te komen.

'En de nachtmerries, Vik? Heb je daar nog veel last van. Ik hoor je er nooit meer over.'

'Ik droom nog wel eens, maar het is wel verbeterd. Het gaat wel over.'

'Vannacht hoorde ik je schreeuwen.'

'Ik kan me mijn droom niet herinneren. Misschien was het van van plezier. Mensen schreeuwen soms als ze lol hebben.'

'Zo klonk het niet.'

Ik nam een hap van mijn broodje. Ik wilde niet dat ze zich zorgen zouden maken om mij. Iets zacht en warm landde op mijn schoot. Het was onze kat. Het beestje was zwart op een witte strook rond haar borst na. We noemden haar Bikini. Ik aaide haar en zij kneep spinnend haar ogen dicht.

Ik glimlachte naar mijn moeder.

'Er is niets om je zorgen over te maken.'

'Nou, mooi zo. Ik hoor je vader thuiskomen. Kijken of hij ook wat wil eten. Ik zal gelijk wat in het bakje van Bikini doen.'

'Ik ga huiswerk maken.'

In mijn slaapkamer gooide ik de tas met boeken in een hoek en ging achter mijn playstation zitten. Huiswerk! Ik begreep veel te weinig van die taal om het huiswerk te kunnen doen.

In verband met mijn verjaardag, mijn eerste in Noorwegen en mijn vijftiende in totaal, waren mijn opa en oma naar Noorwegen gevlogen. Er waren ook vriendinnen van mijn moeder uit Nederland gekomen. Ze zouden een paar dagen blijven en de dag na mijn verjaardag weer vertrekken. Het werd gevierd in een restaurant in de nabijgelegen stad Bergen. Mijn zus kon niet komen. Ze had me via skype gefeliciteerd.

Daar zaten we rond de tafel: mijn vader, moeder, opa, oma, de vriendinnen en ik. Ze zongen me toe. Ik werd gefeliciteerd, kreeg cadeautjes en er werd op mijn toekomst in Noorwegen getoost.

Ik was blij dat men voor mij de vliegreis had gemaakt en ze waren allemaal bijzonder hartelijk en vrolijk. Een van de cadeaus verraste me. Mijn ouders gaven me een boek met een kaft van leer met honderden hagelwitte bladzijden. Mijn dagboek.

‘Je bent nu vijftien geworden,’ zei mijn vader. ‘Een nieuw begin in een nieuw land. Niet makkelijk in het begin, maar ik weet zeker dat je er wat van gaat maken. Dit boek zal je erbij helpen.’

Ik pakte het boek en keek ernaar. Een dagboek om mijn angsten in te beschrijven.

Die avond, op mijn slaapkamer, startte ik mijn spelcomputer op. Een trol verscheen op het scherm. Mijn personage was een jongen met een zilveren zwaard. Ik verjoeg de trol en daarna andere vijanden. Een tovenaar

met een lange, witte baard feliciteerde me met het bereiken van het volgende level. Vonkjes knetterden. Het scherm viel even uit. Was mijn play-station kapot? Het display lichtte weer op. Een zwarte draak kwam in beeld, vliegend, met op de achtergrond de blauwe lucht. Dit filmpje had ik niet eerder gezien, hoewel ik het spel meerdere malen had uitgespeeld. Geen enkele knop had effect op wat op het scherm te zien was. De draak was geland op een groot marmeren balkon en keek me aan met rode ogen. Rook ontsnapte aan de muil van het monster. Ik hoorde een diepe stem die tot me sprak in een taal met vele sisklanken. Zwaar ademend drukte ik steeds opnieuw op de knoppen. Het had geen effect. Daarna weer vonkjes. De draak verdween en daar was de jongen met het zwaard. Het spel reageerde op de dualshock. Mijn personage liep gehoorzaam naar de plek waar ik hem wilde hebben. Ik leunde achterover, mijn lichaam ontspannend. Traag lachend schudde ik mijn hoofd.

‘We zullen nooit weten wat dat was.’

Na nog even gespeeld te hebben dacht ik aan mijn cadeaus.

Ik pakte het dagboek. Tussen mijn schoolspullen vond ik een etiket met een afbeelding van een draak. Ik printte op het etiket de woorden *Het Boek der Angsten*.

Op de eerste pagina's beschreef ik de afgelopen dagen.

Geeuwend stond ik voor mijn slaapkamerraam. Ik keek naar de door maanlicht beschenen bergheiling. Net toen ik mijn gordijnen wilde sluiten zag ik een groot dier dat leek te zweven tussen de bomen. Was het een eland? Het was groter dan een mens en het had zes poten. Plotseling had ik het koud. Er was te weinig licht om het goed te kunnen zien. Wat was dat? Ik drukte mijn neus tegen het raam. De maan verdween achter een wolk. Er viel niets meer te zien. Ik sloot de gordijnen en ging in mijn bed liggen. Wat kon dat geweest zijn? Ik ademde diep in en liet de lucht langzaam weer ontsnappen. Het lukte me niet een comfortabele houding te vinden.

Twaalf uur en ik lag nog wakker. Zuchtend draaide ik me op mijn andere zij. Ik hoorde planken kraken, hoorde iemand lopen op de houten trap. Ik glimlachte. Bikini. Op de houten trappen en vloeren klonken haar trippelende pootjes alsof er een mens liep, alsof er een inbreker de trap op kwam lopen. Daarna alleen nog maar het fluiten van de wind. Mijn gedachten werden vager... langzamer...

De nachtmerrie was er weer en wel een die me voor het eerst voerde naar de plek waarin ik in mijn angstdromen vaker zou gaan.

Duisternis en stilte. Ik ging rechtop zitten en merkte dat ik niet in bed lag. Met mijn rug leunde ik tegen iets hards. Ik zat ongemakkelijk op iets wat ook hard was, hard als een rots. Ik voelde met mijn handen; ik zat op een stenen

zetel. Ik hoorde een stem. Iemand zong met een zware stem in de verte. Een tweede zware mannenstem viel hem bij en een derde, een vierde tot ik tientallen, zelfs honderden stemmen tegelijk hoorde. Het lied was als het gonzen van een zwerm bijen, boos en massaal. Het stopte op een moment, waarna de stilte een verschrikkelijke dreiging bevatte. Er waren mensen om me heen. Niet alleen de mannen die gezongen hadden in de verte, ook anderen. Maar waren het wel mensen?

Er was opeens licht, het licht van een toorts. Ik zag dat ik op een troon van zwart steen zat, in een zaal, waarvan ik voelde dat die ouder was dan de middeleeuwse kathedralen. Ik bedacht me dat ik op de troon zat die eigenlijk van iemand anders was. Iemand die elk moment de zaal kon betreden en die woedend zou zijn als hij me daar zou aantreffen. Iemand die angstaanjagend en gevaarlijk was.

De zaal was zo hoog en er was zo weinig licht dat ik het plafond niet zien kon. Ik ging op weg naar een grote, zware houten deur op misschien vijftig meter van de troon. Er was een raam, glas-in-lood. Wat zou er buiten de zaal zijn? Ik drukte mijn neus tegen het raam en keek in een kamer, of eigenlijk een zaal die waarschijnlijk ook enorm was, hoewel ik dat in het donker niet goed kon zien. Fakkels aan de muren gingen spontaan branden. Het zingen, het gonzen, was weer begonnen en nu zag ik de zangers. Het waren mensen en toch ook weer niet. Ze hadden ronde hoofden met grote, bolle ogen, als van

insecten. Er waren kleine vleugels op hun rug die door gaten in de bruine gewaden die ze droegen staken. Ze liepen in een rij, op hun lange, dunne benen.

Ik probeerde geen geluid te maken. Ik wilde niet dat de bij-mensen me zouden zien en daarom schuifelde ik langzaam door naar de deur. Na wat een eeuwigheid leek, bereikte ik de deur die nog zwaarder en ouder was dan hij vanaf de troon geleden had. Een verroeste ijzeren grendel, zo dik als mijn arm, sloot de deur. Met moeite slaagde ik erin om de grendel te verschuiven, de deur te openen, die daarbij hels kraakte. Het gonzend lied kwam nu ook van een andere kant. Ik keek in een donker gat. Zou ik daar naar binnen gaan? Achter me hoorde ik het gonzen hoog in de zaal. Het leek alsof de bij-mensen door de zaal vlogen. Het kwam dichterbij.

Ik voelde een aanwezigheid, achter me. Een rilling liep over mijn rug en ik draaide me om. Een lange man in een gewaad van zwart en zilver stond in de schaduwen. Ik kon zijn gezicht niet zien. Alles aan hem straalde dreiging uit. Ik ging zo snel ik kon de donkere kamer binnen en sloot de deur achter me.

Het lied van de bij-mensen was verdwenen. Er was een vochtige geur en een geluid, een ruisen. Ik wist dat ik in de grot achter de waterval was. Een vreemd idee kwam bij me op. Ik zou vanuit de grot de berghelling af kunnen lopen en dan het dorp in, naar mijn huis, de trap op en mijn slaapkamer in. En daar zou ik mezelf kunnen zien liggen in bed. Het was toch een droom?

Voetstappen klonken achter me. Waarom weet ik niet, maar ik schrok niet. Er was eerder een geruststellend gevoel. Blijdschap zelfs. Ik voelde dat iemand een hand op mijn schouder legde. Het geluid van ademhaling. Mijn naam werd gefluisterd. Was het een droom?

Het fluisteren, de ademhaling was verdwenen. Ik was alleen in de grot achter de waterval. Het was me duidelijk dat ik weer terug moest naar de gewone wereld. Achter het gordijn van water langs betrad ik de gewone wereld en ik zag een grasveld, daarachter bomen en in de lucht de maan. Het oehoe van een uil klonk en geritsel in de struiken. Daarna was het stil. Daar voor me, onder aan de berg, verscholen achter de bomen, was mijn school. Daar waren mijn klasgenoten, de onbegrijpelijke lessen en alle dingen die ik niet wilde zien, maar die ik moest leren waarderen. Anders zou ik ongelukkig blijven.

Want ik moest onder ogen zien dat ik ongelukkig was in het fjorddorp. Ik wilde daarom terug naar de wereld achter de waterval, hoe vreemd en griezelig die ook was, maar dat kon niet. Niet op dat moment. Ik moest nog blijven.

Nadat ik wakker was geworden, bleef ik nog even liggen. Mijn lichaam voelde zwaar terwijl ik terug dacht aan de droom. Ik overwon de tegenzin om op te staan. Zittend op de rand van mijn bed beschreef ik de nachtmerrie in mijn Boek der Angsten.

Daarna kwam de werkelijkheid van het leven in ons dorp weer keihard, als een hamerslag, neer op mij. Het ging deze keer om een meisje. Ze heette Ragnild en was het populairste meisje van de klas. De meeste jongens hadden stiekem een oogje op haar. Ik niet. Ik had het te druk met uitvogelen hoe ik me kon aanpassen aan de situatie, aan het dorp, de kinderen. Maar zij had wel degelijk belangstelling voor mij. Dat riep jaloezie op bij Haakon, de grootste jongen uit de klas. Hij wachtte me op na schooltijd en zocht ruzie. We vochten waarbij ik hem uitschakelde door hem tussen zijn benen te schoppen.

De directeur en ik gingen beiden zitten op zijn kamer. Hij keek me zwijgend aan, zijn hoofd schuddend. De directeur schraapte zijn keel.

‘Agressief gedrag is iets dat wij niet kunnen toestaan, Viktor,’ zei hij.

Ik liet hem mijn geschaafde elleboog zien.

‘De andere jongens zeiden dat je bent gestruikeld en dat Haakon er niets aan kon doen.’

Mijn stem was hees van woede.

‘Dat is niet waar. Volkomen onzin. Haakon gooide me tegen de grond. Met opzet. Hij mag me niet omdat hij jaloers is. Ik had hem niet moeten schoppen. Dat is waar, maar ik was zo boos.’

De directeur schudde zijn hoofd. Het was duidelijk dat hij me niet geloofde. Ik onderdrukte mijn tranen omdat ik hem niet het genoegen wilde doen voor hem te huilen. Ik zei niets en keek naar mijn handen die voor me

op het tafelblad lagen. Ik wilde weg. Weg uit die kamer, weg uit dat dorp, weg uit dat land.

De directeur zuchtte.

‘Ga maar naar huis nu. Morgen is het vrijdag. Dan hoef je niet te komen. Je bent geschorst. Je bent maandag weer welkom.’

Ik verliet het schoolgebouw. Op het schoolplein stonden Haakon en zijn maten me op te wachten. Haakon balde zijn vuist toen ik langsliep. Hij zei iets dat ik niet verstond en zijn vrienden grinnikten. Ragnild liep een stukje met me mee. Ik groette haar en liep door in de richting van mijn huis. Tranen glinsterden in mijn ogen. Ik wilde weg. Heel ver weg.

De volgende dag verliet ik ’s morgens met mijn rugzak met daarin mijn lunchpakket om kwart over acht het huis. Ik had besloten mijn ouders niets te zeggen over wat er gebeurd was. Ze hadden zelf al genoeg zorgen. Het motregende. Ik liep de berg af en deed alsof ik de jongens en meisjes op weg naar school, fietsend of lopend, niet zag. Uren wandelde ik langs de fjord en daarna door de bergen.

Het werd steeds later in de middag en de zon zakte al naar de horizon. Ik stuurde een WhatsApp-berichtje naar mijn moeder om te zeggen dat ik bij Nils was en daar zou blijven eten. Ik zag er tegenop om naar huis te gaan. Mijn ouders zouden me zoals altijd vragen hoe het op school was geweest en ik was bang dat ze aan mijn

gezicht zouden kunnen zien dat ik loog. Er was trouwens een gedachte bij me opgekomen. Een rare gedachte, die ik niet goed begreep. Ik werd duizelig en sloot mijn ogen. Vonkjes dansten in het duister.

Nadat het avond was geworden liep ik over het bospad naar de waterval. Het was precies een week geleden dat ik daar was geweest. De afgelopen dagen had ik vaak aan de grot gedacht. In mijn droom was ik in de grot achter de waterval geweest, maar niet alleen. Er waren anderen geweest, mensen die me dierbaar waren, die ik niet wilde verlaten. Toen ik in die droom de grot moest verlaten, had ik verdriet gevoeld. Ik snapte het zelf niet. Ik liep met grote passen tussen de dennen door. Ook nu weer vlogen er vleermuizen rond. Ik zag de volle maan tussen de toppen van de bomen. Het geluid van een brekende tak en nog een keer, nu veraf, gevolgd door meer kraken. Het was alsof ik iemand... iets hoorde wegreppen. Ik dacht aan het dier dat ik had gezien door mijn slaapkamerraam. Wat zou er allemaal door die bossen sluipen? Ik haalde diep adem en liep verder.

Ik stond opnieuw op de open plek. Voor me viel het water zeker twintig meter van de steile rotswand. Het spatte voor me in de beek. Druppels raakten mijn gezicht. Het regende harder. Ik klauterde over een omgevallen boom. Een vleermuis vloog vanachter de waterval vandaan en scheerde in een halve cirkel over de boomtoppen en fladderde weer de grot in. Na een korte

aarzelend beklom ik de trap naar de grot en liep achter het vallende water door de duisternis in. Binnengekomen deed ik de zaklantaarn aan en liep naar de achterwand, tussen de blikjes en de schillen door. Glimlachend wilde ik bekijken wat ik een week tevoren geschreven had in het schijnsel van de zaklamp. Mijn glimlach verdween. De tekst was weg en in plaats daarvan zag ik tekens zoals ik nooit had gezien. Het waren mij onbekende letters. Het meest verbijsterende was dat de tekens licht gaven in het donker. Toen ik in mijn zenuwen de zaklantaarn per ongeluk uitknipte zag ik ze nog steeds, vurig gloeiend in de duisternis. Er klonk een zachte grom naast me. Mijn lichaam verstijfde. Mijn nekharen stonden rechtovereind. Er was een beest bij me. In mijn gedachten was het een beer, een enorme bruine beer die aan mijn schoenen likte en me zo meteen zou omhelzen en daarna mijn gezicht wegvreten. Ik haalde een paar keer diep adem. Ik had een grom gehoord. Het kon een hond zijn. Vele Noren hadden honden. Ik hield mijn adem in en luisterde. Een langzame fluitende ademhaling klonk. Die ging over in iets anders, een soort grinniken. Ik moest zien wat het was, welk beest mij gezelschap hield in het donker. Met trillende hand deed ik de zaklamp aan. Het licht bescheen een fantastisch creatuur, een gehoornd, donkerblauw gekleurd beest met twee armen, twee benen en twee buizen die uit zijn middel staken. Het gebaarde met zijn in lange klauwen eindigende armen. Een regen van vonken spoot uit zijn buizen en vormde

een brandend wiel dat steeds sneller draaide. Het werd groter en groter en draaide om me heen. Ik wilde me omdraaien en vluchten. Ik was als bevroren. Wat gebeurt er in godsnaam?, was de enige gedachte die door mijn geest raasde.

Het wiel van vuur draaide snel om mijn hoofd, mijn nek, omlaag naar mijn benen, terug omhoog. De vonken knetterden steeds luider. De geur van ozon. Het wezen keek ineengedoken vanuit een hoek van de grot hoe ik gevangen was in het magische wiel. De ogen waren inktzwart en de muil werd geopend. Een gevorkte tong flitste naar buiten en het brulde iets in een onbekende taal. Het wiel werd een wolk van vonken, als een bijenzwerm. Ik zag dat het inderdaad een zwerm van gloeiende bijen was. Het gonsde zo hard dat mijn oren pijn deden. Het was als een lied. Ik deed mijn handen over mijn oren. Ik schreeuwde. De magische bijen vlogen mijn geopende mond binnen. Het voelde alsof mijn hele lichaam in brand stond. Het leek alsof ze door mijn romp, mijn armen en mijn benen gingen. Het wezen gebaarde nogmaals. Het was weer donker in de grot. Ik voelde hoe de kracht uit mijn benen verdwenen was. Ik viel voorover. Met mijn uitgestrekte handen probeerde ik mijn gezicht te beschermen tegen de rotswand. De zaklantaarn was weer uit en ik bleef vallen, alsof de rotsmuur verdwenen was, alsof ik in een diepe afgrond was getuimeld. Het werd stil.

OB Bijlagen

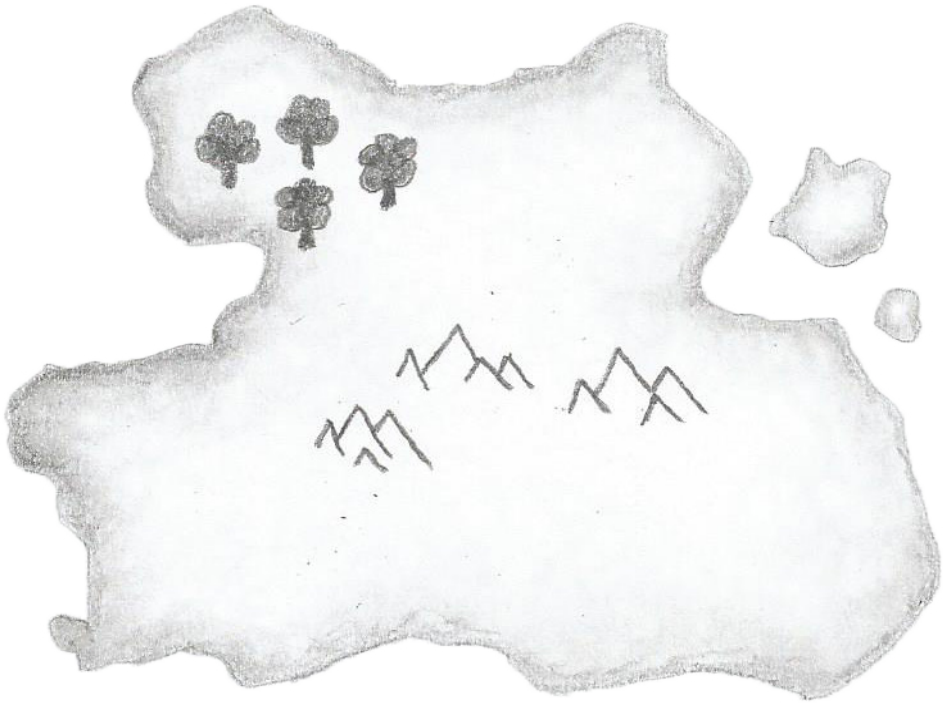
Kalymma

De Kalymma is de oudste amulet door de machtige Belfagor vervaardigd. Op het hoofd geplaatst zal hij de magische krachten tenietdoen van de drager. Een eigenschap van de kalymma is dat men het niet van de eigen schedel kan verwijderen. Daarvoor is altijd een ander nodig die heeft geleerd hoe dit te doen. De enige bijwerking bekend, is duizeligheid die echter pas optreedt na enkele maanden zonder onderbreking de Kalymma te dragen. Voor zover bekend zijn er enige tientallen exemplaren door Belfagor gemaakt. De Kalymma is door begaafde magiërs na te maken, mits men over de handleiding beschikt.

Kyrios

De Kyrios, gemaakt door de grote Nimrod, is een zeer kleine in mana gedrenkte kever die de gewoonte heeft door het oor naar het brein te kruipen en daar de wil uit te schakelen. De drager zal elke bevel dat hem ter ore komt, gehoorzamen. De Kyrios is op zichzelf ongevaarlijk, hoewel uiteraard het opvolgen van bepaalde orders risico met zich mee kan dragen. Het krijgen van het bevel om niet meer te gehoorzamen kan leiden tot krankzinnigheid. De Kyrios is niet zeldzaam en is evenals de Kalymma niet bijzonder moeilijk om te maken indien men over de juiste informatie beschikt. Er zijn mogelijk meer dan honderd Kyriosi op de Zeven Werelden.

Lemuria

De kern van deze planeet bevat veel mana, de stof die noodzakelijk is voor magie en die door natuurwetten buiten werking te stellen wetenschappelijke processen verstoort.

Het leven op Lemuria is verdeeld over het oppervlak en twee lagen grottenstelsels.

De diepe oceanen zijn vol leven, plantaardig en dierlijk. Er zijn twee continenten, Elam in het noorden en Edom in het zuiden. Elam heeft een gematigd klimaat. Het

liefljke, groene landschap wordt gekarakteriseerd door de afwisseling van dichte bossen en uitgestrekte vlakten. De bossen worden bewoond door reusachtige beren en vele kleinere dieren. In de vlakten jagen roedels wolven op psilaks en daar zijn de ruïnes van de steden van de Alanoi. Edom is groter en heter. Het grootste deel van dat continent bestaat uit woestijn, waar weinig leven is buiten de Zvi. Een strook in het noorden van Edom is overdekt door hoge bergen. De hoogste top heet Adad en is twaalf kilometer hoog. Onder de besneeuwde toppen, in de dalen, is tropisch regenwoud. Daar leven allerlei vogels, reptielen en zoogdieren, waarvan de apen het talrijkst zijn. Het berggebied wordt doorsneden door de brede rivier Mitanni.

Op het oppervlak van Lemuria leven van oudsher de bijmensen, die zichzelf Zvi noemen. De bijmensen leven in de woestijngebieden op het zuidelijke continent, in hoge torens. Hun nakomelingen zijn altijd allemaal mannelijk of allemaal vrouwelijk. Ze aanbidden de demon Stiltak die met angst en geweld gehoorzaamheid afdwingt en die ze aanduiden als de Heerser over de Zvi. Toen Ozymandias hun priesters er van kon overtuigen dat hij dezelfde was als Stiltak werd hij hun heerser.

De Alanoi leefden op het oppervlak van Lemuria, op Elam, voordat ze door de Heerser naar de grotten van de Eerste Laag zijn verjaagd. Ze hielden vooral van hun liederen en hun poëzie. Alleen van de Ingewijden accepteren ze leiding. In hun heilige boeken staat dat de goddelijke stier Barhenn heeft bepaald dat gewone Alanoi en Ingewijden zich niet met elkaar mogen vermengen. In hun Gouden Tijdperk leefden de Alanoi in schitterende steden in vrede en welvaart. Hun poëzie

en muziek bloeiden. De komst van Belfagor maakte een einde aan het Gouden Tijdperk.

De Pyrrhianen, meestal aangeduid als de Vuurduivels, bewonen de Eerste Laag. Ze verdragen geen anderen in hun nabijheid. Daarom vielen ze de van het oppervlak vluchtende Alanoi aan en later de Spartanen. Ze werken slecht samen en daarom waren ze ondanks hun lichaamskracht en vurige adem niet opgewassen tegen de Spartanen. Uiteindelijk zijn ze teruggedreven naar de Ootrozgrotten. Daar leven er nog enkelen. Verbitterd verschuilen ze zich daar en vallen alle reizigers aan.

Andere bewoners van de Eerste Laag zijn door de Wachters naar Lemuria gehaalde Aardmensen. Ze leven in hun grotsteden, zich voorbereidend op de grote strijd tegen de Heerser. De belangrijkste mensenstad is Lakonia: de stad van de Spartanen.

De Tweede Laag, Nippoer, wordt bevolkt door de onsterfelijke, magie-meesters, de Afonati. De bewoners van Nippoer geloven dat ze allemaal afstammen van hun mythische oermoeder Nammoe die, zwanger van de Demiurg, de eerste drie Afonati baarde, haar zoons Mikron, Erpon en Yschyros.

Ze zijn van alle soorten het meest individualistisch. Samenwerking komt weinig voor en wetten kennen ze niet, afgezien van het Onverbreekelijke Pact dat bepaalt dat na de geboorte van een Afonatos geen geweld gebruikt mag worden.

Naar schatting zijn er ongeveer driehonderd Afonati, onder te verdelen in drie families. De eerste is de meest talrijke. Zij zijn de afstammelingen van Mikron. De Mikronen, waartoe bijvoorbeeld Mot behoort, hebben

een dierlijke, meestal kleine gestalte en staan bekend om hun sluwheid, maar ze zijn minder machtig dan de anderen. De tweede familie, afstammelingen van Erpon, de reptiel-afonati, beschikken meestal over een groot en krachtig lichaam. De Draugen, Hydra en de Gevleugelde Slang zijn Erponen. De derde familie, degenen die van Yschyros afstammen, lijken op mensen en beschikken vaak over veel aanleg voor magie. Zij zijn van alle Afonati ook het meest geneigd zich met de buitenwereld te bemoeien. Nimrod, Belfagor, Mardoek en Ozymandias zijn voorbeelden van Yschyronen.

Wil je verder lezen?

**Vanaf 11 mei 2015 is
Het Boek der Angsten
bij elke (online)
boekhandel verkrijgbaar.**

iktor Nesselrode komt via een magische poort op de planeet Lemuria terecht. Die wereld dreigt door het leger van de wrede Heerser onderworpen te worden.

In de grotstad Lakonia wonen Spartanen die zich al duizenden jaren voorbereiden op de oorlog tegen de Heerser. Het is in die stad dat Viktor zijn magische krachten ontdekt en de belangrijke rol die hij gaat spelen in de toekomst van de planeet.

In de grotten van Lemuria wordt Viktor geconfronteerd met de onsterfelijke Afonati, met wie hij een onverwachte band blijkt te hebben.

Productinformatie

Uitvoering: paperback

ISBN: 978-94-91884-30-6

Prijs: € 17,95

Uitvoering: ebook

ISBN: 978-94-91884-31-3

Prijs: € 7,95

www.sceltapublishing.com